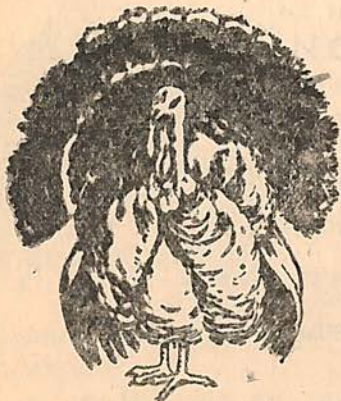

Справедливъ отговоръ.

(Приказчица).

Разхождалъ се пуйка изъ двора, разхождалъ се важно, — разперилъ крила и опашка, пустналъ носъ... Гледа гордо всички, подиграва се, обижда ги и ги дразни съ закачки. Който не му отговаря, той важно избълбова:

— Гуль-гуль-гуль-гуль! . .

Разхождалъ се пуйкътъ изъ двора и гледа около коритото подскача и подхвърква врабченце. Усмихналъ се пуйкътъ и промърморилъ:

— Какво е туй! И то птица ли е? Не! Това е нишожество нѣкакво! . .

— Охо! Извинявайте, господинчо, — изчиркало врабчето сърдито. — Азъ макаръ и да съмъ малко и дребничко нагледъ, но все пакъ съмъ птица. И да пѣя мога, и да хвъркамъ мога, както всѣка птица, която може порядъчно да лети . . . А шо за важна птица е Ваша милость, която има крила, съ които само се пери, а неможе да хвърчи? . .

Горчо Неволюбпъ.

